

WERONIKA ANNA MARCZAK

RODINA
MONETOVÝCH

~ 2 ~

Princezna

ROMÁN

preložil Martin Veselka

RODINA
MONETOVÝCH

~ 2 ~

Princezna

Copyright © for the text by Weronika Anna Marczak
Original edition copyright © by MUZA SA, Warszawa 2022, 2023
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2025
Cover © Dixie Leota, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6518-8 (pdf)

WERONIKA ANNA MARCZAK

RODINA MONETOVÝCH

~ 2 ~

Princezna

přeložil Martin Veselka

Obsah

1	CIZINEC	5
2	MOŘSKÁ PŘÍŠERA	19
3	HAPPYEND	31
4	CHUŤ VÍNA	48
5	ŽLUTÉ KOSTKOVANÉ ŠATY	63
6	BATOH S KAMENY	79
7	FAKAN	92
8	ZÁDA STARŠÍCH BRATRŮ	104
9	MOC, MOC OŠKLIVÝ	118
10	HLÍNA POD NEHTY	128
11	DŽENTLMEN	141
12	MAFIE	152
13	CUKRÁRNA PANÍ HARDYOVÉ	167
14	NEBYLO JIM ZROVNA DO SMÍCHU	185
15	NAIVITA	198
16	HOLČÍČÍ PROBLÉMY	215
17	DOBŘÉ SRDCE	232
18	LEDOVÉ KRÁLOVSTVÍ	245
19	RODINA	260
20	DEFINICE RODINY	276
21	DÉJÀ VU	290
22	AŽ PŘÍLIŠ DOBROTIVÁ POVAHA	303
23	TICHÁ VODA BŘEHY MELE	314
24	VYBRANÁ SPOLEČNOST	330
25	ZEMĚ PONÍKŮ	340
26	MARGE	351
27	NE PRO TVOJE UŠI	370
28	PÁR VLÍDNÝCH SLOV	386
29	VINCENTOVY KRETÉNSKÉ ZÁSADY	399
30	ŽEBŘÍČEK BRATRŮ	413
31	PARFÉM	427

CIZINEC

„A KOUKEJTE SE O NI DOBŘE starat.“

Will mi starostlivě sevřel ruku na rameni, významně se na kluky zadíval a dodal:

„Myslím to vážně. Buďte na ni hodný.“

Dylan protočil panenky, Shane popotáhl a pokýval hlavou, zatímco Tony předstíral, že to vůbec neslyší, a upřeně zíral na plamínek zapalovače, s nímž si pohrával. Oheň se odrážel v jeho lhostejných světlemodrých duhovkách a vytvářel k nim pozoruhodný kontrast.

Stáli jsme v garáži a jeden z mužů, kteří pracovali pro mé bratry, uplatňoval sílu svých svalů k tomu, aby do zavazadlového prostoru objemné dodávky narovnal naše kufry. Bylo to uprostřed noci a já si ještě krátce předtím zápěstím mnula víčka, abych se vůbec probírala. Nyní už jsem jen tu a tam zívla a zavrtaná do teplé mikiny zpovzdálí sledovala přípravy na cestu.

Pozvolna se mě zmocňovalo nadšení, ale zároveň jsem pociťovala určité obavy. Bylo mi hrozně líto, že Will nejede na dovolenou s námi! Byl to už dospělý člověk, navíc mimořádně hodný, což jsem o svých zbylých bratrech rozhodně prohlásit nemohla.

„A ty je koukej poslouchat. Budou tě mít na starosti.“

Pohlédla jsem směrem k původci tohoto nového hlasu v našem hovoru, i když jsem ani nemusela zjišťovat, komu patří. Ten chlad, co z něj pokaždé zněl, byl zcela jedinečný a nezaměnitelný.

Vincent se k nám připojil v garáži. Já jsem mrzla i v mikině, ale on měl na sobě – podobně jako ostatní bratři – jenom tričko a nějaké tmavé teplákové kalhoty. Jako jediný ze sourozenců byl v takovém oděvu dost nápadný. Až moc často jsem ho totiž vídala v klasických košilích, aby mě teď nezarážilo jeho vzezření. Jisté věci v jeho vizáži se

ovšem neměnily, třeba ten masivní početní prsten na prostředníčku pravé ruky. Přemýšlela jsem, jestli ho vůbec někdy sundává.

Po jeho slovech se na mě všichni tři nejmladší bratři zazubili – a já jsem v sobě potlačila chuť vzpurně si dupnout a zaječet něco jako „tohle není fér“. Patrně by mě totiž nebrali vážně, a tak jsem jen nenápadně sevřela ruce v pěst.

Nakonec mě Will políbil na čelo a popřál mi, ať se mi dovolená líbí. Nastal čas nasednout do auta. Jeho superpohodlná sedadla napovídala, že jízda bude komfortní. Jedinou – závažnou – nevýhodou bylo, že jsem musela onen nevelký prostor sdílet s chlapci. Shane se posadil vedle mě, Dylan naproti a já se s nimi stačila pohádat už cestou na letiště. Prostě se mi nelíbilo, že mých pár nevinných otázek odbyli slovy „koukej se vyspat“.

Neuměla jsem si představit, jak těch skoro čtrnáct dní vlastně vydržím. A to ani nemluvím o noční mŕě v podobě cesty letadlem, během níž budu s bratry zavřená na jeho palubě – v malém prostoru, vysoko ve vzduchu, bez možnosti uniknout a na dlouhých deset patnáct hodin.

Tiše jsem si povzddechla.

Svou novou rodinu už jsem stihla poznat natolik dobře, že jsem očekávala let první třídou. Už jsem věděla, že luxus pro ně byl stejně samozřejmý jako dýchání. V životě bych si však nepomyslela, že bratři Monetovi mají svůj vlastní soukromý tryskáč.

Když jsme sebejistým krokem prošli kontrolním rámem pro VIP rovnou na odbavovací plochu letiště do malého letadla, cítila jsem se jako ve snu. Hned vedle schůdků vedoucích dovnitř stála mladá a krásná usměvavá dívka v elegantní uniformě letušky. S profesionalitou nejvyšší úrovně nás uvítala na palubě. Shane s Tonym s neobvyklou ochotou opětovali její zdvořilosti a v očích obou se objevila tatáž výbojná jiskřička, na což jsem zareagovala pozvednutým obočím.

Dylan si to okamžitě namířil do kokpitu a já zaslechla, jak se zdraví s jedním z pilotů jako s nějakým starým kámošem. Nesoustředila jsem se na to, co přesně si říkali, protože jsem strnula úžasem při pohledu na jednotlivě umístěná sedadla potažená světlou kůží, gauč, polštáře, elegantní lampy a závěsný televizor. V letadle bylo tolik místa, aby se tu pohodlně usadilo minimálně deset lidí.

Tony vskočil do jedné sedačky a zhluboka vydechl. Shane se sklonil ke skříňce zabudované ve stěně letadla, za jejímiž dvířky se skrýval malý minibar.

„Sedej,“ zahučel na mě Dylan, protože jsem mu blokovala průchod do pasažérské části letadla.

Chvilí jsem se zmateně rozkoukávala a taška mi mezitím sjela z ramene. Bratr netrpělivě mlaskl jazykem, ale pak mi položil ruku na záda, pomohl mi s příručním zavazadlem a jemně mě postrčil směrem k jednomu sedadlu.

Schoulila jsem se do kožené sedačky. Let to měl být sice příšerně dlouhý, ale vidina, že ho strávím v takhle luxusních podmínkách, přispěla k tomu, že mi to vůbec nevadilo. Letuška mi vysvětlila, jak si mám zapnout pás, který byl ukrytý v ohybu sedadla a netrčel z něj tak ostentativně jako v komerčních letadlech.

Po většinu letu jsem byla v rozpacích a ohromená z toho, že si mí bratři opravdu mohli dovolit cestování soukromým tryskáčem. Věděla jsem, že mají spoustu peněz, že jezdí extrovními auty, nosí drahé oblečení a chodí do exkluzivních restaurací, ale vlastní letadlo mi připadalo jako ještě úplně jiná úroveň luxusu.

Nejdřív jsem obdivovala mraky za oknem, pak jsem pozorovala, jak kluci hrajou hry na konzoli. Trochu jsem si četla a trochu předstírala, že spím, protože mě potom nechávali na pokoji. A trochu jsem i doopravdy spala.

Víceméně v půli cesty, zatímco Tony a Dylan slastně chrápali, uvelebení ve svých sedačkách, si Shane všiml, že se vážně nudím.

Odložil stranou pytlík žele bonbonů, otřel si dlaně plné cukru, z uší si vyndal sluchátka a vstal.

„Pojď, holčičko,“ promluvil na mě a mávnul mým směrem. „Něco ti ukážu.“

Potěšilo mě, že o mě konečně někdo projevil zájem, a to – jak jsem doufala – nikoli jen proto, aby mě poštuchoval.

Shane zavolal letušku a pošeptal jí cosi do ucha. Dívka na chvíli zmizela a vrátila se ještě dřív, než jsem na bratra stačila podezřívavě pohlédnout. Kývla na Shana a usmála se od ucha k uchu. Záhy nato vesele pomrkla i na mě.

„Co je?“ zeptala jsem se.

Neodpověděl mi, jen mě objal kolem ramen a táhl směrem ke dveřím do kokpitu. Jednou zaklepal a otevřel je. Pak mě úzkou mezerou vstrčil dovnitř.

Prostor to byl těsný a zcela mu vévodily dvě mohutné sedačky, na nichž seděli piloti. Před námi se nacházela široká palubní deska se spoustou obrazovek, páček a tlačítek, ale nejpůsobivější z toho všeho byl výhled, který se rozprostíral za čelním sklem.

Mraky se před námi kupily a vypadalo to, jako bychom jimi proplouvali. Odkudsi z boku nás zlehounka oslňovalo slunce. Ze všeho nejvíc se mi ale líbila ta nekonečná modř oblohy. Asi ještě nikdy v životě jsem neviděla něco tak prostého a úžasného současně.

Shane se zasmál, protože piloti se pokoušeli zapříst se mnou hovor, ale já to pod vlivem mocných dojmů vůbec neslyšela. Nakonec jsem se však probrala a začala jim cosi vyprávět. Už si ani nevzpomínám co. Nezaregistrovala jsem ani jejich obličej. Nechtělo se mi odpoutat zrak od toho nádherného pohledu. Dlouho jsem se odmítala vrátit zpátky na své místo a pohnula jsem se, až když mi Shane pohrozil, že probudí Dylana a pošle ho na mě.

Ač byl náš let klidný a pohodový, zaradovala jsem se, když kapitán konečně ohlásil, že zakrátko přistaneme. Celkem jsme strávili

v oblacích skoro osmnáct hodin a to bylo výrazně nad mé síly. Potřebovala jsem se nadýchat čerstvého vzduchu a toužebně jsem čekala, až se nohama zas dotknu země.

Stejně jako při prvním nádechu po přistání ve Spojených státech jsem i v Thajsku hned ucítla rozdíl. Zdejší vzduch, který vyplnil mé plíce, se mi zdál sušší a – zajímavější, byl totiž předzvěstí dobrodružství.

Časový posun do jiného pásma a příliš dlouhý let rozhodily můj organismus, takže jsem toužila jen po tom, abych se ponořila do hlubokého spánku. V letadle jsem si moc nespala, zato jsem přečetla téměř dvě kompletní knihy.

Bohužel se ukázalo, že cestou do hotelu mě čekalo ještě pár nových zážitků. Myslela jsem, že si z letiště vezmeme taxík, avšak mí bratři měli jiné úmysly. Došlo mi to až ve chvíli, kdy jsme se zastavili u helikoptéry.

Ach jo.

Dylan prohodil pár slov s pilotem, který byl bezesporu místní. Postávala jsem stranou a byla z té cesty natolik zničená, že jsem se plně odevzdala do péče svých bratrů. A oni nezklamali. Mohla jsem si tam jen tak stát a nedělat nic, kluci totiž všechno vyřešili.

Dylan mi pomohl vyškrábat se do vrtulníku. Posadila jsem se na sedadlo uprostřed, což znamenalo, že jsem se za chvíli měla ocitnout natěsnaná mezi svými dvěma bratry, ale vůbec mi to nevadilo, dokonce mi to přišlo vhod. Cítla jsem se díky tomu víc v bezpečí. Můj unavený mozek totiž začaly napadat různé hlouposti. Představovala jsem si, jak snadno bych mohla vypadnout ven. Možná to bude znít idiotsky, ale jelikož jsem ještě nikdy neletěla vrtulníkem, neměla jsem k tomu stroji důvěru.

Všechny zvuky doléhající k mým uším se utlumily, když mi Shane nasadil na hlavu velika masivní sluchátka. Mikrofon mi trčel těsně u pusy, ale neměla jsem sílu, abych promluvila a otestovala ho. Jen

jednou jsem se nechala zlákat a zvedla jsem prsty, abych se dotkla měkké houbičky, která ho obtáčela. V tu chvíli mi Dylan zapnul pás.

Ve sluchátkách se ozvaly jakési hlasy a krátce poté se dala do pohybu vrtule. Začala vydávat zvuk natolik hlasitý, že jsem okamžitě ocenila ochranu uší. Když jsme se vznesli do vzduchu, přestala jsem se soustředit na hluk.

Ztuhla jsem a tiskla se k sedačce. Vrtulník neletěl tak vysoko jako letadlo a byl také mnohem lehčí, tudíž i výrazně méně stabilní. Snažila jsem se zaposlouchat do toho, co říkají kluci, kteří si neustále jen dělali legraci, nečekaně povzbuzení a natěšení. Jejich chování mě trochu uklidňovalo.

I když jsem měla opravdový strach, při pohledu na modroucké moře jsem úžasem oněměla. Blyštelo se, jako by na hladinu někdo rozsypal miliony drobných diamantů. Kroužili jsme nad ním tak dlouho, že jsem si pozvolna začala zvykat na ten pohled, přestávala se ho bát a začala docenovat tu krásu. Když jsme však v jistém okamžiku začali ztrácet výšku, byla jsem schopná znovu panikařit, ale pochechtávání mých bratrů mě i tentokrát uklidnilo. Věřila jsem, že by nejspíš nebyli v tak dobré náladě, pokud bychom se řítili do záhuby.

Přistáli jsme na pláži a já musela uznat, že Thajsko se vskutku snažilo ze všech sil, aby mě probralo. Do obličeje mě šlehla vlhká bríza a všudypřítomná rajská krajina mi nedovolila zavřít pusu ani na okamžik. Měla jsem dojem, že jsem se nějakým portálem teleportovala do jednoho z těch fantastických světů, o nichž jsem si četla v knížkách.

Helikoptéra usedla na zem v maličkém zálivu mezi obřími skalisky pokrytými exotickou vegetací. Tak šťavnatý odstín zelené jsem do té doby vídávala jen na notně upravených fotkách na sociálních sítích. Stoupili jsme si s chlapci na písek – byl bílý a drobounký jako mouka. Linie, kde se pobřeží stýkalo s mořem, splývala v jedno, tak čistá ta voda byla. V dále měnila svou barvu z průzračné na tyrkysovou,

ještě dál byla blankytná a potom modrá. Těsně u obzoru pak děsila výhružným odstínem tmavomodré.

Kluci začali mhouřit oči a ukazovat na dům, který vyvstával za hustými zelenými popínavkami.

Hrozně jsem chtěla zůstat bdělá a sledovat průběžně, co se děje, ale víčka se mi nemilosrdně klížila. Vyčítala jsem si, že jsem se během letu neprospala aspoň pár hodin. Moc jsem tedy nepřemýšlela a pověsila se na svalnaté rameno Dylana, který stál vedle mě.

„Jak dlouho ještě?“ zakňourala jsem.

„Už jsme skoro na místě,“ odpověděl s překvapivou mírností v hlase. „Tady budem bydlet.“

Mávnul rukou směrem k domu, ukrytému v hloubi ostrůvku. Líbilo se mi, jak jeho dřevěné stěny kontrastují se živoucí zelení rostlin a bělostí pláže. V jednom místě sem probleskla blankytná modř bazénu a jinde zas jakési velké okno.

Chlapci tahali naše tašky a já se choulila, obtočená vlastníma rukama. Nejpevněji jsem se objímala v okamžiku, kdy vrtulník opět odstartoval a rozpoutal tím vítr se závany tak prudkými, že mě to málem smetlo do exotického křoví.

Zbývalo dojít jen nepatrný kousek. Myšlenka, že už zakrátko se ocitnu v tom úchvatném domě, mě motivovala, abych nepadla únavou hned tady a teď. A to jsem se ještě před chvilkou zamýšlela, jestli nemám bráchům oznámit, že si dám na pláži šlofika a připojím se k nim později. Tady by to jen tak mimochodem žádný problém nebyl – počasí nám rozhodně přálo. Vždycky jsem snila o tom, že se před zimou uchýlím do teplých krajín.

Když jsme vstoupili na hnědá prkna terasy, spočinuli jsme lačnými pohledy na lákavém bazénu klasického hranatého tvaru. Každý z nás by se v něm teď jistě rád vykoupal, kdyby nebyl tak unavený. Vsadila bych se, že nejen já jsem byla z toho cestování celá ulepená.

Nacházela se tu i lehátka, stolek a vířivka. Takové věci jsem vídala jen občas na fotkách, které na mě zničehonic vyskočily při brouzdání na internetu. Říkala jsem si ovšem, že jsem možná přece jen usnula a tohle se mi jenom zdá. Přišlo mi to pravděpodobnější než skutečnost.

Neměla jsem sílu, abych domek prozkoumala hned, takže jsem nechala Dylana, aby mě odvedl rovnou do ložnice, kterou mi přidělili. Když se mé bosé nohy zastavily na nadýchaném bílém koberci a zrak spočinul na obří dvojposteli, nad níž povlával jemný baldachýn, taktéž bílý jako dlouhé záclony v oknech otevřených dokořán, spokojeně jsem si oddechla.

Spánek se stal mou prioritou, takže když mi Dylan sdělil, že kufry mi přinesou později a že si nemusím dělat starosti, protože věci jako pyžamo nebo kosmetika jsou součástí výbavy pokoje a můžu je použít, jenom jsem nedočkavě pokývala hlavou.

No co, žádné starosti jsem si ani nedělala. Téměř naslepo jsem se osprchovala, pak se převlékla do světle růžového bavlněného pyžama, hebkého na dotek, které tvořilo tílko a kalhoty s mašličkou. A když se má hlava dotkla pohodlně nadýchaného a svěžestí prodchnutého polštáře, usnula jsem prakticky vmžiku.

Nestačila jsem ani pořádně popřemýšlet nad tím vším, co se za poslední den událo. Tak tedy – právě jsem přiletěla soukromým tryskáčem do Thajska. A na pohádkový ostrov, na němž jsem měla se svými bratry strávit zimní prázdniny, jsem se dostala pro změnu helikoptérou.

I to bylo až příliš nepravděpodobné na to, abych se nad tím nějak dlouze zamýšlela.

Probudila jsem se pozdě odpoledne. Za normálních okolností bych se jen přetočila na druhý bok, avšak závan větru a stín exotického listu na stěně mi připomněly, kde se nacházím.

A zatraceně.

To stačilo k tomu, abych se vytrhla ze spánku. Dobila jsem baterky, takže teď jsem si mohla vybrat: Zdřímnu si ještě trochu, anebo už si začnu užívat dovolenou? Zvědavost a vzrušení zvítězily, takže jsem se vyhrabala zpod prostěradla. Už předtím jsem si v koupelně všimla volného županu se širokými, krátkými rukávky, který pasoval k pyžamu.

Uvázala jsem si pásek a hleděla na moře, na něž jsem měla výhled z oken svého pokoje. Slunko zvolna zapadalo, stále však bylo poměrně světlo, takže jsem i nadále mohla obdivovat pohádkovost toho místa, kam jsme ten den zrána přiletěli.

Předtím než jsem se vydala dolů, jsem si ještě rozčesala vlasy. Měla jsem předtuchu, že by mi tu mohly působit potíže. Trochu se mi načechraly a zdvojnásobily svůj objem, což mě vůbec nepotěšilo, ale přinejmenším v obličeji jsem působila odpočatě. Na nohy jsem si nazula žabky s tenounkými stříbrnými pásky, které jsem našla v koupelně. Lámala jsem si hlavu, proč mě nutili balit si, když jsem obsah svého kufru zatím vůbec nevyužila. Přichystali mi tu dokonce i tělový peeling a rozličné krémy.

Byla jsem zvědavá, jestli šli bráchové taky spát, a pokud ano, tak jestli už vstali. Tu otázku jsem si automaticky zodpověděla, už když jsem tiše scházela po schodech a zaslechla zvuk mletí kávových zrněk. Usoudila jsem, že je to určitě Dylan a dělá si dvojité presso, aby se po dlouhé cestě postavil na nohy.

Rozhodně jsem tedy nečekala, že za kuchyňským ostrůvkem se bude pohybovat cizí muž. Prudce jsem se zastavila. Pantofel mi při tom zašoupal o dřevěnou podlahu a okamžitě prozradil mou přítomnost.

Mužův pohled v sobě měl cosi, co člověka uzemňovalo. Náhle jsem se nedokázala ani hnout. Intenzitu jeho tmavých, divokých očí ještě podtrhovaly zdrsňelé vrásky kolem nich.

V prvním okamžiku jsem si pomyslela, že se do našeho domku vloupal nějaký trosečník. Kdysi jsem četla podobný příběh. I v něm

měl protagonista dlouhé černé, místy prošedivělé vlasy a plnovous. A pokud si to líčení pamatuju správně, tak i on ty vlasy nosil sepnuté v krátkém, nepřilíhš úhledném culíku.

Čím déle jsem toho člověka stojícího v kuchyni pozorovala, tím víc jsem zaznamenala rozdílů mezi ním a lidským ztroskotancem, zničeným životem u moře. Tenhle člověk se o sebe rozhodně staral pečlivěji, v té své bílé lněné košili. Několik vrchních knoflíků měl ležérně rozepnutých a rukávy měl vyhrnuté až nad lokty. Na krku se mu houpal stříbrný řetízek, na pravém zápěstí měl jakési řemínky a na levém tlustý kovový náramek.

Zatímco jsem si jej prohlížela, jeho pohled zvládněl, ale nebylo to tak, že bych si s úlevou oddechla. Podezíravě jsem vraštila čelo, zničehonic jsem totiž nabyla dojmu, že toho člověka odněkud znám.

„Pardon,“ zamumlala jsem opatrně a každá buňka mého těla se chystala k okamžitému obratu a úprku. „Hledám svoje bratry.“

Kam se zatraceně všichni poděli?

Mužovy rty se prohnuly do jakéhosi poloúsměvu.

„Hoši se vypravili na pláž. Nechtěli tě budit.“

To, jak na mě zíral, ve mně vyvolávalo pocit diskomfortu. Navíc mě znepokojilo i to, co říkal. Odešli na pláž beze mě? Nechali mě tam samotnou? S nějakým cizím chlapem v domě? To mi k nim vůbec nesedí. Věděli vůbec, že tady je? Znali ho? On totiž evidentně znal je.

Chvilí jsem toho muže mlčky sledovala a přemýšlela, co mu odpovědět.

Proč na mě tak divně kouká? Možná už mě v minulosti taky někde viděl.

Už jsem otvírala pus, abych mu oznámila, že v tom případě asi raději půjdu a najdu je, ale on na mě opět promluvil.

„Čekal jsem, až sejdeš dolů..., Hailie.“

Když jsem uslyšela, jak vyslovil mé jméno, zachvěla jsem se. Jako by usedl k noblesní večeři a právě okusil hlavní chod. Snad se to

odehrávalo jen v mé představivosti, ale znělo to nebezpečně. Chtěla jsem se zeptat, odkud ví, jak se jmenuju, ale když vyřkl následující slova, oněměla jsem.

„Jsi krásná.“

Zašeptal to spíš pro sebe než pro mě, ale stejně mi přeběhl mráz po zádech.

„Musím najít Dylana,“ vyhrkla jsem a zprudka ukročila dozadu.

Nejspíš si uvědomil, že mě vylekal, protože náhle zamrkal a natáhl ke mně rozevřenou dlaň, jako by se mě tím snažil zastavit. Nakrátko jsem si představovala, jak se záhy ukáže, že je to nějaký mág, co použije své schopnosti k tomu, aby si mě podmanil. Naštěstí však patrně nic takového neovládal, jelikož mě žádná neviditelná stěna nezadržela před tím, abych ukročila ještě víc dozadu.

„Počkej. Tví bráchové jsou na pláži, opravdu,“ řekl a v jeho hlase zazněl prosebný nádech, který mě zaujal. Nebyla jsem zvyklá na to, že by někomu tolik záleželo na tom, aby si se mnou promluvil. „Oni vědí, že si s tebou chci popovídat. Souhlasili s tím, že k tomu budeme mít trochu soukromí.“

Zvedla jsem obočí. Nechtěla jsem svou skepsi dávat tak okatě najevo, ale není moje vina, že ten chlap plácal takové nesmysly.

„Mí bráchové jsou úplný maniáci a kontrolujou mě na každém kroku – a vy mi tu říkáte, že se najednou rozhodli nechat mě tu samotnou, abych si mohla popovídat s nějakým cizím... s nějakou cizí osobou, co mi tu navíc ještě tvrdí, jak jsem krásná?“

Jeden z koutků úst muže cuknul nahoru.

„Možná to vyznělo divně, to mi nedošlo. Omlouvám se,“ uznal a zavrtěl hlavou. Přiblížil se ke kuchyňské desce, která byla mezi námi, ale neobešel ji, jen se o ni ztěžka opřel rukama, zvažněl a zhluboka si povzdychl. „Poslyš, Hailie, já bych si s tebou vážně chtěl promluvit a chtěl bych to udělat co nejdřív, protože rozhodně máme o čem. Pokud nebudeš mít nic proti, navrhuju jít ven na terasu.“ Ledabylým

pohybem pokynul k proskleným dveřím. „Odtamtud kluky uvidíš. Přesvědčíš se, že jsem ti nelhal. Nikdy v životě ti neublížím, ale pokud se budeš cítit volněji, když kluky budeš mít na dohled, žádný problém.“

Chvilku jsem přemítala o jeho návrhu. Neměla jsem sice tušení, o čem by se ten chlap se mnou mohl chtít bavit, ale přesto jsem vykročila směrem k terase. Hlavně proto, abych zjistila, že odtamtud skutečně uvidím své bratry. Cestou jsem si hlídala, abych si udržela od toho muže co největší odstup. Po tom, co se mi přihodilo u Audrey a s Tonym v lese, jsem byla vyznavačkou zásady omezené důvěry.

Terasa, obklopená exotickým rostlinstvem, působila mimořádně útulně. Neprodleně jsem přikročila k dřevěnému zábradlí, zamžourala očima a vyhlížela své sourozence. Brzy jsem zaznamenala tři maličké postavy. Dvě se cachtaly v moři a ta třetí se uvelebila na pláži a právě do sebe klopila flašku. Byli to určitě oni – a stoprocentně mi to potvrdilo hlasité Tonyho chechtání, které se ozvalo z vody a díky ozvěně dolehlo až k mým uším.

Ulevilo se mi.

„Vidiš? Kdykoli k nim můžeš sejít anebo je přivolat,“ sliboval mi a postavil se za mě. Udržoval mezi námi rozumnou vzdálenost, ale stejně se nacházel blíž, než bych si přála, a proto jsem opět ztuhla.

Chtěla bych, aby se chlapci už vrátili anebo přinejmenším podívali směrem k nám. Věděla jsem, že by stačilo zvýšit hlas a jejich hlavy by se otočily v kýženém směru. Polkla jsem slinu a chystala si hlasivky k případnému zásahu, ale nakonec jsem ani nepootevřela pusy. Místo toho jsem se na muže obrátila a po chvilce jen neochotně milostivě kývla hlavou.

Posadila jsem se do zahradního křesla tak, abych na kluky dobře viděla. Chlap se posadil na druhou stranu kulatého stolku s prosklenou deskou a postavil na ni šálek kávy, kterou si předtím uvařil.

„Dáš si něco k pití? Vodu, kolu – nebo třeba ledovou čokoládu?“ zeptal se a já si všimla, že se snažil, aby to znělo sympaticky. Já mu

však jen chladně poděkovala, stále jsem totiž měla na paměti, co udělal Jerry s mým šampaňským, a raději jsem tedy neriskovala.

Sledovala jsem své bratry. Tony nejspíš cosi křiknul na Shana, protože ten nechal pivo pivem, rozběhl se ze břehu a vlítnul do vody, která při tom cákala na všechny strany. Hoši se začali pošťuchovat v moři a jejich smích i peprné nadávky, jimiž se častovaly, se odrážely od stromů, skal i zdí našeho rekreačního domu.

Jejich bezstarostnost mě rozčilovala. Nelíbilo se mi, že mě tu nechali, a přemýšlela jsem, kam se ksakru poděla ta jejich přehnaná opatrnost ve chvíli, kdy byla skutečně potřebná. Musela jsem chtít nechtít přiznat, že mi situace, v níž jsem se právě ocitla, jednoduše nahnala strach. Maminka mi opakovaně zdůrazňovala, abych nedůvěřovala cizím lidem. Obzvláště mužům. Divným mužům.

Ten chlap, s nímž jsem v tu chvíli seděla u stolku, byl totiž zcela jistě divný. Byla jsem ráda, že můj župan a pyžamo byly prosté a pohodlné, nic rafinovaného nebo nedejbože rajcovního, protože chvílemi se zdálo, jako by mě vysloveně hltal pohledem. Vážně mě to začínalo čím dál víc zneklidňovat, ba dráždit. Mohlo mu být tak přes padesát, takže by se jaksi slušelo, aby se v přítomnosti náctileté holky ovládal.

A to dokonce i ve chvílích, kdy se mi upřeně zahleděl do obličeje a cosi hledal v mých očích.

„Můžete se na mě přestat takhle dívat?“ zeptala jsem se nakonec. Bylo mi jedno, jestli to vyzní nevychovaně.

Muž sklonil hlavu.

„Jak?“ Soustředil na mě veškerou svou pozornost, což mě uvádělo ještě víc do rozpaků.

„Jak... jak...“

Moc dobře jsem věděla, které slovo bych ráda použila. Jako úchyl. Byla jsem však až příliš dobře vychovaná na to, abych někoho

pojmenovala takhle bez obalu. Zvláště pak někoho, kdo byl o hodně starší než já a neznala jsem ho.

Muž měl ovšem svou vlastní verzi, a proto větu dořekl za mě:
„Jako otec, který poprvé vidí svou dceru?“

MOŘSKÁ PŘÍŠERA

UPLYNULO PÁR VTEŘIN, NEŽ smysl těch slov doputoval do mého mozku. Delší okamžik mi pak trvalo, než jsem je zpracovala. Svraštila jsem čelo a záhy nato zdvihla obočí.

V duchu jsem si vybavila fotku z internetových stránek, které jsem si před časem prohlížela, když jsem s pomocí Jasonova telefonu vyhledávala články o své rodině.

Téměř nepostřehnutelně jsem zavrtěla hlavou. Ne, to není možné. Můj otec je mrtvý. Stejně jako moje maminka.

Muž na mě hleděl stále stejně – tedy s vážností a nepředstíraným zájmem ve tváři. Na jeho rtech se mihnul lehký úsměv, ale neměl nic společného s výsměchem, jehož jsem se tam mermomocí snažila dopátrat.

Konečně jsem se trochu vzpamatovala, protože se ozval hlas zdravého rozumu. Nařídil mi, abych byla racionální. S tím člověkem, který seděl naproti mně a právě si loknul kávy, bylo cosi v nepořádku. Neměla jsem mu dovolit, aby se se mnou vybavoval. Koukla jsem směrem k pláži, abych se ujistila, že mí bratři tam stále jsou. Pohled na ně mě uklidnil i popudil zároveň. Popudil proto, že mě tu nechali s tímhle magorem, a uklidnil zas proto, že jsem kdesi hluboko uvnitř tušila, že bych jediným zoufalým výkřikem obratem přivolala všechny tři.

„Já nevím, jak se otec dívá na dceru,“ odpověděla jsem a přesunula svůj pohled zpět na chlapa. „Já totiž nemám otce.“

To, jak hořce zněl můj hlas, překvapilo i mě samotnou. Dřív jsem si to neuvědomovala, nicméně to, jak jsem vyřkla ta slova, dokazovalo, kolik hořkosti jsem chovala v srdci.

Záchvěv bolesti, který se objevil v mužových tmavých očích, mě poněkud zaskočil, ale místo abych nad ním přemítala, nasadila

jsem lhostejný výraz. Vždyť se sám rozhodl dotknout se tohoto citlivého tématu.

„Každý má nějakého otce.“ Jeho hlas byl mírně ochraptělý, a navíc se zbarvil hořkou kávou.

Tiše jsem si odfrkla a na chvílku odvrátila hlavu stranou, směrem k husté a bizarní vegetaci, která téměř ze všech stran obklopovala náš prázdninový dům.

„Co ode mě chcete?“

„Chci ti říct, že jsi moje dcera, Hailie.“

Vůbec se mi nelíbilo, jak na to, co jsem právě slyšela, zareagovalo mé tělo. Srdce mi náhle začalo tlouct intenzivněji. Mráz, který mi přeběhl na zádech, byl tak nepříjemný, že kdyby se ten chlap chopil nože a přejel mi jím po kůži, vyšlo by to nastejno. Navíc jsem celá ztuhla a hrdlo se mi stáhlo tak, že jsem sotva mohla dýchat. Zírala jsem na něj vyprázdněně a on můj pohled nekompromisně opětoval.

Nečekala jsem, že po mamčině smrti mě ještě někdo nazve svou dcerou.

Zprudka jsem vstala a křeslo zarachotilo. Stolek se zachvěl a spolu s ním i šálek na něm postavený. Velká část kávy se vylila na talířek a skleněnou desku stolu, ale ani jeden z nás si toho nevšímal.

„Co mi to tu vykládáte?“ zeptala jsem se rozklepaným hlasem.

To je ale vážně pošahanec! Co je to vůbec za chlapa?

Tiše si odkašlal, jako by se už před naší schůzkou vyzbrojil nekončnými zásobami trpělivosti a nyní z nich pozvolna začínal čerpat.

„Říkám ti, Hailie, že seš moje dcera a já tvůj otec.“

V mé hrudi se zachvělo cosi, co mi ztěžovalo dýchání. Jak si mohl tak krutě pohrávat s mými city? Jak se opovažoval mi tu vykládat takové věci? Copak ten člověk nemá žádné zábrany?

„Můj otec je mrtvý,“ oznámila jsem mu chladně. Ať si ty své příbblé a nechutné vtípky strčí za klobouk.

On si ztěžka povzdechl a patrně se zamýšlel, co mi odpovědět. Provrtávala jsem ho pohledem a čekala na další nálož nesmyslů, kterou mi záhy naservíruje, a jak jsem se tak na něj dívala a dívala, najednou jsem si začala všimnout toho, čemu jsem se bránila od prvního okamžiku, kdy jsem ho spatřila.

Jeho oči, tmavé a pochmurné, byly stejné jako ty, kterých jsem se vylekala, když jsem je poprvé zahlédla u Dylana. Jeho obočí, momentálně lehce nakrčené vlivem úsilí, které vynakládal při snažení volit ta správná slova, bylo stejně výrazné a rovné jako to, které zvedali Tony a Shane, když si dělali legraci. Způsob, jak seděl, jak mluvil a jak se hladil po bradě – to všechno už jsem předtím viděla u Vincenta. No a pak ty emoce vyzařující z jeho pohledu. Až nyní jsem pochopila, že jsem si je zpočátku chybně vyložila jako dotěrnou chtivost. Ve skutečnosti se na mě takhle často díval Will. A v minulosti mě tím pohledem ještě častěji obdařovala moje maminka.

Moje milovaná maminka, která měla krásné zrzavé kudrnaté kadeře. Podívala jsem se na své dlouhé tmavé a nadýchané vlasy, jež mi splývaly po obou stranách krku a podél těla skoro až k pasu. Nikdy jsem nemyslela ráda na to, že jsem jejich barvu zdělila po svém neznámém otci, ale nyní přede mnou seděl živoucí důkaz toho, že to přesně tak bylo.

Něco mi odpověděl, ale neslyšela jsem to. Ohluchla jsem. S očima doširoka otevřenými jsem upírala zrak na člověka, jemuž jsem před chvílkou v duchu vynadala do magorů a úchylů a který se mi právě představil jako můj rodič. Jako otec, kterého jsem nikdy neměla a na něhož jsem se v minulosti maminky několikrát vyptávala, otec, o kterém jsem občas přemýšlela a jehož jsem si často představovala. Stávalo se, že jsem na něj myslívala s určitým steskem, jindy zas s hněvem, ale nejčastěji s hlubokým smutkem.

Náhle jsem zatoužila urazit ho, tentokrát nahlas.

„Hailie, posadíš se prosím? Já vím, že je to pro tebe těžké, ale chtěl bych ti pár věcí objasnit. Dlužím ti to.“

Můj pohled ještě jednou zamířil na pláž a ke klukům. Opět jsem zaslechla typický Tonyho smích. Dylan na něj něco zakřičel. Zábavu teda měli náramnou!

Ucítila jsem, jak se ve mně hromadí zloba.

„Hailie?“ zopakoval muž mírným hlasem.

Rozčileně jsem se na něj podívala. Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Ten ničema vážně vypadal jako někdo, kdo mohl být můj a kluků příbuzný. Jakmile jsem na to pomyslela, okamžitě jsem od něj odvrátila pohled. Nechtěla jsem ho vidět.

Místo toho jsem se vydala na pláž. Kráčela jsem čím dál rychleji a nehleděla na to, že mě za zády volá. Seběhla jsem po dřevěných schůdcích a upalovala po písčité stezce mezi hustě vysázenými palmami a popínavkami. Moje pantofle nebyly pro tento povrch nejvhodnější, proto jsem je v jistém okamžiku málem ztratila a nechala za sebou. Jen taktak jsem se stačila zastavit. Ani drobný hladounký písek ve styku s mým holým chodidlem mi nepřinesl uklidnění.

Pláž byla krásná a útulná. Mí bratři v tu chvíli využívali jejích půvabů jako jediní. Moc ráda bych si pláže užívala společně s nimi, ale bohužel všechno pokazili těmi svými tajemstvími.

Všimli si mě, až když jsem se ocitla už hodně blízko. Všichni seděli v moři. Shane se cachtal na mělčině – ležel tam a tělo měl ponořené pod vodou, opíral se o lokty a popíjel nápoj z tmavé lahve. Asi o dva metry dál stál Dylan. Tam už byla voda trochu hlubší. Jeho majestátní svalstvo bylo pokryté kapičkami slané vody, které vysychaly v zapadajícím slunci a účinně zrychlovaly proces opalování. Vlasý měl mokré a rozpuštěné, v tu chvíli ulíznuté lehce dozadu, ale ne tak úhledně, jako to míval Vincent. O něčem se bavil se Shanem a cenil zuby v úsměvu. Oproti tomu Tony se od zbylých kluků trochu vzdálil

a právě se vynořil v místech, kde už patrně nestačil. Oklepal si hlavu jako nějaký mokřý pes, který se vrací z venčení v dešti.

Zaváhala jsem na zlomek vteřiny, ale pak jsem vkročila do vody. Stále jsem totiž měla na sobě pyžamo a župan, a pokud se teď chci dostat k Dylanovi, určitě si je namočím. Nevadí. Udělala jsem první kroky a připravovala se na teplotní šok, který však nenastal, protože moře bylo prohřáté celodenním slunečním svitem. Neměla jsem ale čas na to, abych patřičně docenila příjemně teplou vodu, protože jsem postupovala dál a šplouchala při tom na všechny strany.

Když mě Dylan uviděl, přimhouřil oči, přiblížil se k Shanovi a narovnal se, jako by se připravoval na střet. V tu chvíli k nám zamířil i Tony. To je teda fakt trio velikánů, pomyslela jsem si pohrdlivě.

Zastavila jsem se v bezprostřední blízkosti toho nejméně příjemného bratra. Bohužel mě přímo impozantně převyšoval. Shane nás pozoroval zezdola a zacláněl si rukou oči, aby mu do nich nesvítilo slunce. Tony postával kdesi vzadu.

„Co to má jako bejt?!“ křikla jsem tak vyčítavě, až jsem se sama ušklíbla. Rukou jsem naslepo mávla za záda, zhruba tím směrem, kde stál náš rekreační dům.

Dylan zaostřil, jako by netušil, o čem to mluvím, byť to musel vědět velice dobře.

„Co to má bejt za chlapa?!“ zařvala jsem podruhé, ale tentokrát se mi zlomil hlas.

Hlídala jsem se, abych se nerozbrečela. Chlapci mě totiž v takovém stavu vídávali až moc často – a já jim v tuhle chvíli nechtěla ukazovat své slabé stránky.

„Hele, dobrý, uklidni se...“ promluvil Dylan hlasem mediátora, čímž mě popudil ještě víc. Zvedal ruce, jako by mě chtěl uklidnit, ale ani to na mě nijak nezapůsobilo.

„Uklidni se, říkáš? To jako fakt? Fakt, Dylane? Ten chlap...“ opět jsem mávla rukou za sebe. „To jako má bejt nějaký vtip? Jak

jako? On si tam prostě sedí a já nevím... Chce si povídat? Dělá si srandu nebo co?!"

Odmlčela jsem se, poněvadž vyjadřovat myšlenky pomocí slov mi moc nešlo. Zrychleně jsem dýchala a vyčkávala, jestli třeba některý z bratrů řekne něco inteligentního, oni však mlčky seděli.

Uznala jsem tedy, že mám na výběr dvě možnosti. Rozbrečet se, což jsem – jak už jsem zmínila výše – činit nehodlala, anebo přenést svou zlobu na vyšší úroveň. Bez hlubšího rozmyslu jsem se vrhla na Dylana se zvednutýma rukama a prsty zahnutými jako nějaké kotě. Vrazila jsem do něj vlastním tělem a bezpochyby tím ublížila spíš sobě než jemu. On se totiž sotva zhoupnul. Naštěstí jsem měla přichystané své nehty, o něž jsem dlouhodobě pečovala a tajně si je pěstovala pro případ, že bych se dostala do podobné situace.

Když jsem zaťala své drápy do Dylanova ramene a škrábala ho do svalnaté hrudi, syknul. To, že se mi povedlo způsobit mu alespoň minimální bolest, ve mně z nějakého důvodu vyvolalo triumfální pocit. Netrval však dlouho, Dylan totiž jednou svou rukou a jediným stiskem obratně znehybnil obě má zápěstí a já koutkem oka zahlédla, jak zvedá druhou paži. Když už jsem si myslela, že jsem to přepískla z jeho pohledu tak moc, že se rozhodl uhodit mě, ponořil ruku do vody a – začal na mě cákat.

Ječela jsem jako pominutá a pokoušela se před tím nekonečným tsunami uniknout, ale neměla jsem jak, protože Dylan mi držel ruce a připravil mě tím o jedinou možnost obrany.

„Nech toho!“ řvala jsem nejdřív, ale nakonec jsem přestala, protože jsem cítila, že se tou vodou každou chvíli zalknu.

Hlavu jsem si přitiskla k rameni, prudce sevřela víčka a snažila se skrýt před vodou, které jsem brzy začala mít vážně dost. Vtom cákání utichlo a já na části svého obličeje, kterou jsem měla otočenou k obloze, pocítila teplé sluneční paprsky. Pozvolna jsem otevřela oči a nedůvěřivě zvedla hlavu.

Musela jsem si protřít zrak. Udělala jsem to, jakmile jsem si uvědomila, že Dylan už mi pustil zápěstí. Byla jsem celá mokrá. Vážně úplně celá, včetně županu a vlasů. Hlasitě jsem zasténala. Navíc jsem teď stála ve vodě poněkud hlouběji, takže jsem ji měla nad pas. Ani jsem si nevšimla, kdy jsme se tam posunuli.

„Už?“ zeptal se Dylan.

Stál těsně vedle mě. Když jsem se po několika vteřinách vzpamatovala, pohoršená a stále ještě vztekklá jsem se na něj zadívala, no a doteď nevím, jak mi z pusy mohlo vylétnout to, co jsem mu řekla.

„Běž do prdele.“

I když jsem byla rozzlobená, trochu jsem zalitovala, že jsem si ke svému bratrovi dovolila tuhle nadávku. Vždyť mi mohlo být jasné, že z toho bude scéna. Nemýlila jsem se – v Dylanově obličejí se objevilo rozčilení a oči mu ztmavly.

Skutečně se podobaly očím toho muže, který se vydával za mého otce.

„Cos to řekla?“ zeptal se Dylan, nastavil ucho a udělal krok dopředu.

„Slyšels dobře.“

Snažila jsem se nezapomínat, že já jsem tady ta rozzuřenější, a ne nechat se zastrašit. Zároveň jsem však ukročila dozadu. Pro případ, že by mě Dylan znovu chytil. Jeho úmysly jsem odhadla správně, protože se opravdu vydal ke mně. Vmžiku jsem učinila rozhodnutí utéct mu, a když už jsem se otáčela, abych vypálila směrem na pevninu, zády jsem narazila do něčeho tvrdého, něčeho, co mi záhy nato obtočilo své silné ruce kolem paží, dostatečně nízko na to, abych je nemohla zvednout.

Dylan stál přede mnou, Shana jsem zase zahlédla koutkem oka, jak to naše divadýlko pobaveně sledoval, takže mě nejspíš držel Tony, popřípadě nějaká mořská příšera.

Podívala jsem se dolů a spatřila dobře známou potetovanou bratrovu ruku, která potvrdila, že je to on.

Pokusila jsem se mu vytrhnout.

„Pusť mě!“

Ucítila jsem jen, jak Tonyho břicho a hrud' za mými zády zavibrovaly a nad uchem jsem zaslechla jeho tlumený smích. Ten kretén si mi jenom smál. Znovu jsem se pokusila vymanit z jeho sevření a znovu se mi to nepodařilo.

„Je potřeba, abysme naši malou sestřičku naučili slušnému chování, co?“ pronesl Dylan a byl čím dál blíž.

„Nechte mě bejt!“

„Nejdřív se omluv.“

Sevřela jsem rty, abych jim dala najevo, že nic takového udělat nehodlám. Hleděla jsem na něj vzpurně dost dlouho na to, aby mu to došlo. Pokrčil tedy rameny a – zmizel. Pod vodou.

Automaticky jsem se podívala dolů, čekala jsem, že mě chytne za nohy nebo se dopustí nějakého jiného neapného fóru, ale on se hned zase vynořil. V propletených dlaních držel kal ze dna moře.

„Máš poslední šanci. Očekávám, že se mi hezky omluvíš,“ prohlásil a já zamrkala.

A v tu chvíli s úsměvem od ucha k uchu rozetřel ten mazlavý sajrajt po dolní části mého obličeje. Pokoušela jsem se vyškubnout a cuknout hlavou. Taký jsem ze sebe chtěla vypravit hlasitý výkřik, ale nakonec vyzněl tlumeně, dávala jsem si totiž bacha, abych neotevřela pusku.

Když Dylan skončil, opět nastavil ucho.

„Nenávidím vás!“ vycedila jsem vztekle.

Zavrtěl hlavou, mlaskl s hranou nespokojeností a potopil se znovu.

Mokrý písek, který vylovil, tentokrát náhodou skončil i v mé puse. Když jsem pocítila tu hnusnou chuť, zaječela jsem. Začala jsem ho plivat zpátky do vody a zkrivila se znechucením, protože tu zrnkovitou hmotu jsem měla úplně všude – pod jazykem, mezi zuby, na dásních...

Další porce bláta se hned nato ocitla na mém levém spánku a v hojném množství mi ji vetřel i do vlasů. Kdyby mě Tony nedržel, můžu odpřisáhnout, že bych za to Dylana rozsápala na cáry.

„Už toho nech!“ zajíkala jsem se a jazykem stále nahmatávala zbytky písku v puse.

„Omluv se.“

Vrhla jsem na něj nevraživý pohled. Stál přede mnou

Začala jsem seriózně uvažovat o tom, jestli nemám na tu svou hrдост zapomenout, omluvit se mu, aby dal pokoj, a pak s ním za trest nemluvit až do konce pobytu nebo i dýl.

„Dylane!“ ozval se nečekaně přísný a pronikavý hlas. Zřetelně z něj vyznívalo varování i autorita, tedy vlastnosti typické i pro Vincentovy promluvy. Ohlédla jsem se a tam daleko, za pláží, na terase našeho domu stál muž, který se mi dnes představil jako můj otec. Opíral se o dřevěné zábradlí a svíral je rukama.

„Dylane a Tony!“ křiknul znovu. Šokoval mě svou rázností, vždyť ještě před chvilkou se mi představil ze zcela jiné, mnohem mírnější stránky.

Dylan se podíval na ruce, v nichž měl další várku mořského sedimentu, kterou se chystal rozetřít. Nakonec je zvedl a blátíčko vysypal. Pak se zjevným smutkem v očích sledoval, jak zrníčka písku tančí pod hladinou a snášejí se zpět ke dnu. Posléze mě ale pořád ještě upatlaným vnitřkem dlaně poplácal po tváři. Zaťala jsem zuby, ale záhy toho zalitovala, protože jsem pocítila, jak mi mezi nimi zaskřípěl písek.

I Tony poslechl toho chlapa z terasy. Dal ode mě ruce pryč a já, jakmile jsem byla volná, jsem se od svých sourozenců okamžitě vzdálila a začala si vyplachovat pusu vodou. Ani mi nevadilo, že má slanou mořskou chuť. Pokoušela jsem se také smýt kal z vlasů a obličeje. Zároveň jsem si přidržovala župan, který ze mě začínal sjíždět. Upravila jsem si ho hned poté, co jsem si protřela oči, které mě páliły.

Kluci se mezitím postavili k Shanovi a bavili se. Čas od času po mně pokukovali. Když jsem se konečně dala trochu do pořádku, neopomněla jsem si je změřit vražedným pohledem, ale taky jsem se k nim pomalu přiblížila s bradou ostentativně zvednutou.

„Copak, zachutnal ti písek?“ zeptal se Dylan a mrknul na mě.

„Nenávidím vás.“

„Uvázla jsi s náma na soukromým ostrově, holka, takže bejt tebou bych k nám byl vlídnější,“ poradil mi Shane a přátelsky se usmál, což vůbec nesesedlo k tónu, jakým to pronesl.

„Jinak ho budeš mít k obídku každý den,“ dodal Dylan a gurmánsky si mlaskl.

Bratři se zasmáli a ve mně to opět začalo vřít. Pak mě ovládl pocit bezmoci. S nimi se prostě nedá normálně komunikovat.

Povzdechla jsem si. Bylo by lepší, kdybych byla zůstala ve Státech s Willem a Vincentem. Když jsem si uvědomila, co mě to právě napadlo, posmutněla jsem.

„Hej,“ zavolal Tony, aby upoutal mou pozornost, a pak k tomu Shane dodal:

„Pojď sem k nám.“

Dokonce mi i pokynul prstem. Hoši se už stačili uklidnit a zvážnět. Všichni tři na mě teď hleděli. Mrzutě jsem opětovala jejich pohled a zavrtěla hlavou. Oči jsem při tom upínala k nebesům a modlila se, abych se zase nerozbrečela. Proč já jsem za nimi vůbec běhala – to teda fakt nevím. Vždyť oni se dovedou jen chovat jako kokoti.

„No tak pojď sem, sakra,“ popohnal mě Dylan.

Normálně bych se jim vyhnula a obešla je širokým obloukem, abych jim dala najevo svůj odpor, a vrátila se do domu, kde bych si od nich mohla odpočinout. Potíží ale byla taková, že ten dům okupoval nějaký cizí chlap, který se vydával za mého údajného otce. Krom toho jsme se nacházeli na ostrově, navíc soukromém, jak

zdůrazňoval Shane, takže jsem neměla příliš možností, jak a kam uniknout.

Zachmuřeně a s rezignací jsem k nim nakráčela a neřešila už, o co jim jde tentokrát.

„Ten chlap,“ prohlásil Dylan a palcem ukázal směrem k domu, „to je náš otec.“

„Náš, to znamená i tvůj,“ doplnil ho Shane.

Vzhledla jsem k nim. Postřehla jsem, že vztek ze mě pozvolna vyprchával a nahradilo jej rozhořčení a otupělost. Mí bratři si toho patrně všimli, protože se mi přestali vysmívat a dívali se na mě jaksi mírněji.

„Proč mi to nikdo neřekl?“ otázala jsem se tiše. Chtěla jsem, aby v té větě zazněl vyčítavý tón, ale nevyšlo to, jelikož mi to prostě jen bylo líto.

„On ti to všechno vysvětlí, teda jestli mu to dovolíš.“

Bezděky jsem zavrtěla hlavou a zadržovala slzy.

„Já nechci. Nezáleží mi na tom,“ pronesla jsem šeptem, zčásti proto, že se mi hrdlo nepříjemně sevřelo, a zčásti i proto, že jsem se bála, aby se na mě bratři nezlobili za to, co jsem řekla. „Nechci s ním mluvit.“

Chlapci na sebe vzájemně pohlédli, ale nebyla jsem si jistá, protože já svůj zrak namířila na průzračnou vodní hladinu. Byla jsem už natolik rezignovaná, že jsem vůbec nezareagovala ani při pohledu na legrační žluté rybičky, které blbnuly u mořského dna.

Začínalo mi být dost chladno. Moře sice stále bylo teplé, ale slunce už teď opravdu zapadalo a přestávalo nás hřát. Schoulila jsem se a omotala rukama.

Zaslechla jsem šplouchání a všimla si, že se ke mně blíží Dylan. Automaticky jsem chtěla ucouvnout, ale klopýtla jsem a zavravorala. Dostatečné uspokojení mi nepřinášel ani pohled na škrábance na jeho hrudi, které jsem mu způsobila.

Dylan mi položil ruku na záda a pomohl mi získat zpět rovnováhu.

„Jako chápu, že je ti to líto, ale víš co – vždyť mu nemusíš hned padnout do náručí,“ řekl mi tiše a jemně mě nasměroval ke břehu. „Jen mu dej prostor, aby ti to vysvětlil.“

Hleděla jsem na svá chodidla umazaná od písku. Rty se mi trásly a já nevěděla, jestli je to zimou, anebo emočním vypětím. Dylan asi také nevěděl, ale pro jistotu mě zavinul do svého ručníku. Sice jsem se na něj stále zlobila, že už se nejspíš nikdy nezbavím písku v puse, ale bylo vážně těžké vztekat se donekonečna. Zvláště když jsem v tu chvíli měla jiné starosti.

Dvojčata vylezla z vody hned po nás. Shane nahnul hlavu a zaklepal s ní, aby se zbavil vody z uší, Tony se zas natáhl pro krabičku cigaret, kterou si schoval ve své tenisce. Teprve v tu chvíli jsem si všimla toho, že na svém pečlivě vypracovaném pekáči buchet má jizvu po střelbě, a při pouhé vzpomínce na okolnosti vzniku toho zranění jsem musela polknout.

Na cestičce jsem sebrala své odhozené pantofle a ani se nezdržovala jejich obouváním. Šli jsme ve čtveřici ruku v ruce a já se omotala ručníkem ještě těsněji. Chystala jsem se na další setkání s naším otcem.

HAPPYEND

STÁL NA TERASE, OPÍRAL se o dřevěné zábradlí a díval se, jak se vracíme z pláže. Kouřil tlustý doutník a jeho výraz byl neproniknutelný, oči měl totiž skryté za slunečními brýlemi.

Jakmile jsem ho uviděla, sklopila jsem zrak a zahleděla se na své bosé nohy. Měla jsem sto chutí hodit si na hlavu ručník, do něhož jsem se choulila, a zmizet.

Nezůstala jsem společně se všemi na terase, ale okamžitě si to namířila dovnitř do domu. Mumlavě jsem to zdůvodnila tím, že si jdu dát sprchu. Byla to pouhá výmluva, protože když jsem smývala z vlasů poslední zbytečky kalu, byla jsem přesvědčená, že ten den už dolů nepůjdu.

S uspokojením jsem zjistila, že mi kdosi dotáhl do pokoje můj kufr. Osvěžená jsem se posadila na postel a popadla jednu z knih, které jsem si s sebou přivezla. Balkonové dveře jsem nechala pootevřené tak, aby se do pokoje linul příjemný vánek, rozfoukával negativní emoce a přinášel blaženou úlevu.

Skutečný klid jsem si pochopitelně užít nemohla, neboť mě neopouštělo pomýšlení na to, že o patro níž se pohybuje člověk, který se vydává za mého otce. Na čtení jsem se nedokázala soustředit. Zasekla jsem se u jedné věty a přistihla se, že myšlenkami neustále utíkám jinam.

Po nějaké době pro mě přišel Dylan. Zaklepal na dveře, a když jsem jej neochotně vyzvala, aby vstoupil, otevřel je. I on už byl osprchovaný. Převlékl se do čistého trička a kraťasů. Oznámil mi, že nastal čas večere. Ještě pořád jsem neměla nárok na to, abych se vymlouvala, že nemám hlad, a tak jsem se nerada smířila s tím, že se přese všechno musím dostavit dolů.

Povečreťet jsme měli venku. Kolem stolu pobíhali dva cizí lidé – mladý muž a starší žena. V duchu jsem protočila oči. Zajímalo by mě, čím to byl nápad využít obsluhu i při tak jednoduché večeři, kterou bychom bez obtíží a s troškou dobré vůle zvládli přichystat sami.

Stůl nebyl tak velký jako ten v jídelně rezidence Monetových, takže jsem se na chvílku pozastavila, abych si chytře zvolila místo. Dvojčata už si své židle zabrala a já se rozhodla, že se vmáčknu na volné místo mezi nimi. To mě totiž mohlo uchránit od scénáře, že bych skončila hned vedle muže, jehož jsem do své osobní zóny rozhodně vpouštět nechtěla.

Shane a Tony se na mě sice zadívali, ale svůj hovor, z něhož plynulo, že se vbrzku chystají na nějakou opravdu parádní akci, nepřerušili. Hned nato se k nám připojil Dylan a po něm i ten pán, a jakmile jsem jej uviděla, znovu jsem svésila hlavu. Udělalo se mi zle.

Začali jsme jíst a na výběr tu bylo opravdu dost zajímavých pokrmů. Pozvolna jsem opět začínala oceňovat kvalitní kuchyni a za běžných okolností bych nepochybně ráda ochutnala thajské speciality, ale dnes jsem si nandala jenom salát. Byl neobyčejně barevný a kešu oříšky a sladkopikantní omáčka mu dodávaly fascinující chuť, nicméně já z něj uzobávala bez většího nadšení, jelikož mou mysl teď zaměstnávalo něco úplně jiného. Bratři si povídali a chechtali se mezi sebou a občas jsem zaslechla ten cizí chraplavý hlas, který signalizoval, že promluvil jejich otec.

„Jak se ti líbila pláž, Hailie?“ oslovil mě neočekávaně a já po zaslechnutí svého jména strnula.

Ne, ne, ne! Nechte mě na pokoji.

Ty mě nech na pokoji.

Pokrčila jsem rameny a ani neodtrhla oči od talíře. Byla jsem si na dvě stě procent jistá, že mě záhy nato někdo upozorní na mou neuctivost. Není žádnou novinkou, že mí sourozenci jsou na

podobné chování alergičtí. K mému překvapení však mou reakci nikdo nekomentoval.

Vau, nechali mě na pokoji.

Jakmile jsem zdolala minimálně půlku své porce, poprvé jsem pozvedla hlavu a nevědomky upřela zrak na Dylana.

„Jsem unavená,“ špitla jsem tichounce, právě když pozvedal k ústům půllitr piva. Můj prosebný pohled, do nějž jsem vložila veškerou svou energii, která mi ještě zbývala, zdá se patřičně zapůsobil, protože Dylan zareagoval přesně tak, jak jsem si přála.

„Tak si odpočiň.“

Vstala jsem a odešla dřív, než stačil doříct tu větu.

Skutečně jsem se pořád ještě cítila unavená a dělala jsem, co bylo v mých silách, abych usnula. Avšak můj organismus byl přesvědčený, že je ráno, nikoli večer, takže odmítal spolupracovat. Navíc se mi v hlavě vršilo až moc různých myšlenek, a tak nebylo snadné, abych prostě jen tak usnula.

Proto jsem potom vstávala dost pozdě. Když už jsem nedokázala vymyslet vůbec žádnou činnost, díky níž bych mohla svůj odchod z pokoje nadále odkládat, zhluboka jsem se nadechla a vynořila se ze dveří, rozhodnutá zamiřit nejprve do bazénu. Během nočního přemýšlení jsem totiž dospěla k závěru, že mi nezbyvá nic jiného než si prostě užívat to, co tu mám k dispozici, a dělat vše pro to, abych se vyhýbala hovorům se svou úžasnou rodinkou.

Dole jsem nikoho nepotkala, což mě příjemně překvapilo. Tím pádem pro mě bylo snazší chopit se předem připravených (hádala jsem, že speciálně pro mě) vaflí, přikrytých moskytiérou na potraviny, aniž by mi při tom Dylan funěl na záda. Popadla jsem dvě najednou a ani se neobtěžovala tím, že bych je polévala javorovým sirupem, mazala zavařeninou nebo si na ně nasypala ovoce. V tuhle chvíli mi šlo především o pravidelnou konzumaci pokrmů a jen občas se mi povedlo z nich mít i potěšení.

Snídaně jsem tedy opravdu nemusela, jelikož po probuzení jsem jen málokdy měla hlad, proto jsem vafle žvýkala jen tak, aby se neřeklo, trochu nervózně. Obhlížela jsem při tom kávovar a přemýšlela, zda bych s jeho pomocí sama a bez návodu dokázala udělat nějaký ledový nápoj.

Na terase jsem si vyhlédla jedno z velkých komfortních lehátek a přesunula jsem jej ze stínu na sluníčko. Nechala jsem si na něm svoje věci – to znamená lahev s vodou, knihu a ručník – a pak si dřepla na břeh bazénu. Divila jsem se, že až doposud jsem nenarazila na žádného člena své rodiny, ale užívala jsem si ten neobvyklý klid.

Ponořila jsem do příjemně chladivé vody nejdřív jedno a pak druhé chodidlo. Chvilí jsem v ní takto brouzdala a potěšila své uši šploucháním, až jsem v sobě nakonec našla odvalu a spustila jsem se z okraje rovnou do bazénu.

Zhluboka jsem vydechla, lehla si na záda a nechala své tělo bezvládně unášet. Dokonce jsem při tom zavřela oči. Chladná voda se ideálně prolínala s horkým slunkem, které se mi opíralo do tváře spolu s teplým vánkem. Příjemné bylo i ticho, jež mě obklopovalo. Poprvé jsem pocítila, že jsem na prázdninách.

Vzpomněla jsem si, jak mi maminka slibovala, že se jednou na takovouto dovolenou vypravíme spolu.

Když jsem otevřela oči, uviděla jsem vousatého muže, jak stojí u břehu bazénu a upírá na mě svůj zrak. Na rukou měl stejné řemínky a náramek jako posledně. Opět držel v jedné ruce doutník a druhou schoval v kapse krátkých lněných kalhot vanilkové barvy přepásaných hnědým páskem. Dnes měl ovšem volnou košili tmavomodré barvy s krátkým rukávem a knoflíky rozepnutými téměř do půlky, takže odhalovala ještě víc z jeho opálené hrudi než ta včerejší. Byl jedním z těch mužů, kteří na první pohled působili, jako by jim jejich šatník byl totálně ukradený, ale v posledku vypadali mnohem stylověji než ne jeden instagramový model.

Rázem jsem ztratila rovnováhu. Vstala jsem a zašplouchala vodou. Nevěděla jsem, jestli mám z bazénu vylézt, anebo zda je lepší v něm zůstat. Opatrně jsem opětovala pohled tmavých, hloubavých očí.

„Dobré ráno,“ promluvil na mě muž hned poté, co potáhl ze svého doutníku.

„Dobré ráno,“ odpověděla jsem automaticky.

„Neruším?“

Jo. Jo, rušíš. Jdi si po svém a zmiz mi z očí. Odejdi z mého života.

Až dosud se ti to dařilo dokonale.

Sevřela jsem rty, protože jsem neměla odvalu říct mu to nahlas, ale přinejmenším se mi podařilo kývnout hlavou.

Povzdechl si a udělal krok dozadu. Pak se posadil na okraj jednoho z lehátek ve stínu.

„Hailie, chápu tvůj odpor. Máš na něj plné právo. Hodně mi ale záleží na tom, abych si s tebou promluvil,“ řekl, a když jsem nezaagovala, lehce naklonil hlavu a dodal: „Prosím.“

Mé tělo – jaksi proti mé vůli – ho poslechlo. Snad to bylo kvůli tomu jeho hlasu, který zněl sice mírně, ale měl v sobě i jakousi tvrdost a sílu. Anebo kvůli tomu intenzivnímu pohledu, který jako by pronikal skrze mě až dovnitř duše. Zvolna jsem doplávala ke schůdkům a vylezla z bazénu. Namočila jsem při tom tmavá dřevěná prkna podlahy.

Ihned jsem popadla ručník, který jsem si sem přinesla, a zahalila se do něj. Ne proto, že by mi byla zima, ale protože jsem se cítila trapně, když jsem se tam promenádovala jenom v plavkách. Měla jsem dvojdielné, blankytně modré a s volány. Byly tedy jednoznačně až příliš odvážné na to, abych se v nich cítila uvolněně v přítomnosti staršího muže, který mě nepřetržitě hltal pohledem. Nevěřila jsem totiž úplně tomu, že je to můj otec, a stále jsem brala v potaz i možnost, že to může být nějaký perverzák.

Na půl zadku jsem se posadila na kraj svého lehátka a zahleděla se na bazén. Čekala jsem, jak se bude situace vyvíjet. Celá

jsem se chvěla, opět to nebylo kvůli chladu, ale spíš z citového rozrušení.

„Řekni mi, jak se ti bydlí s klukama?“

Upřeně jsem hleděla na nezčěrenou hladinu vody.

„Chovají se k tobě hezky?“

Pokrčila jsem rameny. Ten bazén byl překrásný.

„A co Vincent? Je na tebe hodný?“

Dostala jsem chuť sarkasticky se ušklíbnout, ale zadržela jsem se v obavě, že by si to nevyložil jako jízlivost, ale jako radost nebo sympatii. Proto jsem opět jen pokrčila rameny.

„Vím, že má hodně... komplikovanou povahu,“ pokračoval ve své promluvě.

Předtím než jsem nakonec promluvila, sevřela jsem na okamžik rty.

„Vince se o mě postaral po mamčině smrti a já mu za to navždycky budu vděčná.“

Muž uhasil svůj doutník ve skleničce vody, která stála na zemi hned vedle jeho chodidla. Přejel si rukou po tváři a ještě jednou se zhluboka nadechl, jako by padal únavou. Pak zavrtěl hlavou a opět nastal moment ticha, dokud jej znovu nepřerušil.

„Žiju na tomhle světě už půl století, spoustu jsem toho prožil, ještě víc viděl, a přesto se mi právě rozhovor s tebou, milá Hailie, jeví jako ta největší výzva, do který jsem se kdy pustil.“

Mlčela jsem.

Nehodlala jsem mu ten úkol usnadnit.

Pozvedl oči k obloze, jako by se tam dovolával pomoci.

„Zpráva o Gabriellině smrti mi zlomila srdce...“

„Ne,“ přerušila jsem ho bez meškání, protože se mě ta jeho slova nějak zvláště dotkla. „To mně zlomila srdce. Vy jste se o ni nezajímal.“

„Nežil jsem s tvou matkou ve vztahu, to je pravda. To ale neznamená, že mi byla ukradená.“ Sklonil hlavu a v jeho tmavých očích se mihl náznak bolesti. „Je to žena, která porodila a vychovala mé dítě.“

Samozřejmě, že mi na ní záleželo. A samozřejmě mě bolí pomýšlení na to, že zahynula tak tragicky. A že moje dcera ztratila mámu.“

Vstala jsem.

„Musím se vrátit do domu.“

„Hailie...“

„Na něco jsem zapomněla,“ prohodila jsem nejistě, křečovitě svírala ručník, do něhož jsem byla zahalená, a skoro odklusala dovnitř.

Camden Monet mě vyhnal z terasy na dobré dvě hodiny. Ani bych neměla nic proti tomu, že bych seděla v bezpečí čtyř stěn svého pokoje, kdybych si z lehátka nezapomněla vzít knížku. Vrátit se pro ni jsem si troufla až tehdy, kdy jsem z okna viděla, jak ten chlap mizí kdesi na pláži. Vypravil se sám na procházku a kolem hlavy se mu vznášel malý obláček dýmu z dalšího doutníku, který si zapálil.

Věděla jsem, že mám plné právo se mu vyhýbat, nemít chuť se s ním bavit a pociťovat vůči němu odpor, a přesto na mě pozvolna začínaly útočit výčitky svědomí. Už jsem té své citlivosti měla fakt dost – čím dál častěji na sebe brala podobu slabosti.

Posadila jsem se na lehátko u bazénu, ale neuvelebila jsem se příliš pohodlně, abych případně mohla co nejrychleji zdřhnout, pokud by se vrátil. Každou chvilku jsem se ohlížela na cestičku k pláži a na posuvné dveře, ale také jsem putovala zrakem po rostlinné vegetaci kolem ve snaze zaslechnout nebo zahlédnout nějaký náznak, že pan Monet se vrací.

Taková bdělost ovšem jistě nebyla potřeba, abych si všimla svých bratrů – jejich smích mi doléhal k uším už z dálky, i když jsem je zahlédla až v okamžiku, kdy vtrhli na terasu. Všichni tři byli bez triček a nějakým zázrakem už se jim povedlo opálit si svoje vypracovaná břicha.

Hned nastal rozruch – Shane si hlasitě zívá, zmizel v kuchyni, ale za pár vteřin se vrátil a nesl chipsy. Strašně šustil pytlíkem, který následně roztrhl, a okamžitě si jich nacpal do pusy celou hrst. Oči

si chránil před sluncem tmavými brýlemi a plácnul sebou na jednu židli a na druhou si rozložil nohy.

Tony skočil do bazénu a při té příležitosti mě lehce ohodil. Dylan si mě změřil pohledem a já si v duchu povzdechla, protože když se přiblížil a uvelebil na lehátku vedle mě, bylo mi jasné, že mě hned nějak popíchne – jinak by to nebyl on.

Nejspíš už jsem stačila poznat svoje bratry, protože jsem se nezmýlila ani v nejmenším.

„Co je to za plavky?“ zeptal se pichlavě a bradou kývnul směrem k mým blankytně modrým bikinám.

Ručník, do něhož jsem předtím byla zahalená, jsem ze sebe dávno strhla a držela jsem ho teď jen v dosahu rukou pro případ, že by se ten chlap vrátil a já se opět cítila nesvá.

„Dvojdílný,“ odpověděla jsem a zabořila nos mezi stránky knihy.

„A co tyhle ty třásně?“

„To jsou volány.“

„Skrovnější už tam neměly?“

„Měli,“ zamumlala jsem, když tu mi Dylan vyrvál moji četbu z rukou. „Hej!“

„Kdo ti je jako koupil?“ Vraštil čelo a můj majetek odložil za záda.

„Objednala jsem si je přes internet!“

„Ale kdo za ně zaplatil?“

„No Will.“

Můj oblíbený bratr neměl ve zvyku jezdit se mnou do nákupního centra. Odvolával se na to, že nemá čas. Nahrazoval mi to tím, že mě pravidelně nutil, abych se posadila k jeho notebooku a udělala velký nákup přes internet. Na konci to jednoduše zaplatil a já se vždycky styděla, když jsem viděla výslednou cenu za všechny produkty, které jsem si naházela do košíku. Stránky, kde mi Will doporučil nakupovat, nepatřily zrovna mezi nejlacinější.

„Zkontroloval aspoň ty věci, co sis tam vybrala?“ vyptával se.

„Jo. O co ti jde?“ Rozčilením jsem začala zatínat zuby.

Dylan zvedl obočí, když slyšel, jakým tónem s ním mluvím.

„Jde mi o to, že se mi nelíbí.“

„Tak to se nedá nic dělat. Ani nemusí,“ povzdychla jsem si.

„Tonymu se taky nelíbí.“ Zaklonil se na lehátku. „Že ne, Tony?“

Tony relaxoval v bazénu. Lokty se opíral o břeh a zavíral oči. Teď je však otevřel, aby si mě prohlédl. Rychle zas otočil hlavu ke slunci a lhostejně pokrčil rameny.

„Nech mě na pokoji,“ zaburácela jsem.

Poslední věc, kterou bych si přála, byla hádka s Dylanem. Chtěla jsem si prostě jen odpočinout na prázdninách a užít si sluníčka, kterého byl v tuhle roční dobu v Pensylvánii nedostatek.

„Myslím, že by ses měla jít převlíknout,“ navrhnul mi s předstíranou laskavostí.

Úspěšně oťukával moji trpělivost, protože to ve mně začalo vřít a málem jsem vybuchla zlostí. Plánovala jsem mu sdělit, že já si zase myslím, že by si měl dát odchod, ale pak mi došlo, jak nepříjemní dovedou mí bratři být, hlavně Dylan, takže jsem na poslední chvíli zvolila jinou strategii.

Sklopila jsem hlavu, pohlédla jsem na bikiny a položila si ruce na holé břicho. Pro lepší účinek jsem se při tom ještě kousla do rtu.

„Máš pravdu,“ pošeptala jsem jakoby pro sebe, ale postarala jsem se o to, aby se to dostalo až k uším všech tří bratrů.

Když jsem k nim opět vzhledla, jen stěží jsem zadržela smích. Dylan na mě zíral se spontánně otevřenou pusou. I Tony už se sem díval. A dokonce i Shane přestal chroupat své chipsy.

Skrčila jsem nohy a objala se rukama kolem kotníků.

„Jsem tlustá.“

„Cože?“ vyhrknul konečně Dylan.

Opět jsem pokrčila rameny a natáhla se pro ručník. Zakryla jsem se jím, ale Dylan ho ze mě okamžitě strhnul a odhodil na zem.

„Hele, co děláš?!“ protestovala jsem hlasitě.

„Bud' zticha. Jedlas vůbec snídani?“

Pár vteřin mého mlčení stačilo k tomu, aby se prudce zvedl do sedu.

„Ptám se tě, jestlis jedla snídani?“

„Vždyť jsi mi nařídil, abych byla zticha,“ zamumlala jsem.

„Jo, nebo ne?“

„Jasně že jo!“ zvolala jsem nakonec, deprimovaná, rozčilená a vyčerpaná tím jeho debilním výsledkem. Nečekala jsem, až v něm bude pokračovat – vyskočila jsem z lehátka a rychlým krokem se vydala ke schůdkům z terasy, po nichž jsem pak pobouřeně seběhla.

„Hej! Kam jako letíš?! Máš zakázáno vzdalovat se odsud sama!“ řval za mnou.

„Jsme na podělaným soukromým ostrově!“ zaječela jsem na něj a nevěnovala mu už ani pohled.

Ostrov byl přece soukromý a kromě mě, kluků, cizího chlapa, jenž se vydával za mého otce, a personálu, který nás obsluhoval, jsem tu už nikoho dalšího potkat nemohla. O to víc byly nesmyslné Dylanovy rýpavé poznámky o mých plavkách.

Trochu jsem se uklidnila, až když jsem došla na pláž. Stačila jsem se mezitím pořádně rozběhnout, ale náhle jsem se prostě zastavila a padla do písku. Zahleděla jsem se na úchvatné moře, jež hrálo mnoha barvami. Pohled na ně byl to jediné, co jsem v tu chvíli potřebovala.

Byl to můj druhý den dovolené, v podstatě vlastně první, když si uvědomím, že předchozí den jsem skoro celý prospala. Já však zatím už přemýšlela o tom, že by mi bylo líp, kdybych zůstala v Pensylvánii. Bylo mi jasné, že cesta se třemi nejmladšími bratry se bude pojit se vzlety i pády, ale v danou chvíli jsem měla pocit, že sestávala jenom z těch pádů.

Z úvah o mých nesnesitelných bratrech jsem plynule přešla k analyzování svého rozhovoru s Camdenem Monetem. Dokonce i ve

své vlastní hlavě jsem měla potíž umístit toho muže do role svého rodiče. Bylo to jednoduše divné. Můj otec opustil moji maminku před dávnou dobou, nikdy mě nechtěl poznat a pak prostě umřel. Právě to přece byla jediná a správná verze toho, co se stalo. Bylo pro mě těžké náhle přijmout, že to bylo jinak.

Pohroužená v myšlenkách jsem zaslechla chroupání za zády. Už už jsem si začínala představovat, že na mě útočí zmutovaný thajský krab, ukázalo se však, že je to jenom Shane. Šel směrem ke mně vycházkovým tempem a v ruce držel stále týž sáček chipsů, který načal už na terase.

Shane měl na sobě bílé kraťasy, na krku řetízky a na nose sluneční brýle. Jeho krátké tmavé vlasy měl rozčepýřené a v obočí se mu blyštěl maličký černý kroužek. Bylo nevidané, jak moc byl svému bratru-dvojčeti podobný a zároveň se od něj lišil. Ač byli oba svalnatí, zdálo se, že Shane má svaly ještě o něco vypracovanější. Zato měli vysloveně shodné oči – velké, modré a lemované vějířem hustých černých řas. Pohled jimi vrhaný se naopak radikálně lišil. Tonyho oči hleděly téměř vždy zachmuřeně a lhostejně, kdežto Shanovy se vyznačovaly bezstarostností a mírností, jako by se na světě staraly jen o máloco, nepočítáme-li tedy dobrou zábavu.

Zhluboka jsem si povzdechla. Takže to je asi konec, pokud jde o chvíli osamění.

Když Shane konečně došel až ke mně, plácnul sebou do písku hned vedle. Mlčky mi podstrčil pod nos balení chipsů, ale já zavrtěla zamítavě hlavou a vrátila jsem se očima zpět na moře.

„Chtěla jsem si tu poležet sama,“ zamumlala jsem, protože jsem si dosud nestačila plně užít ticho, klid a relaxační šumění vody, které tak brzy narušilo jeho mlaskání.

„Já vím, sorry.“

Ohlédla jsem se, abych se ujistila, že ostatní dva kluci nejdou za námi. S úlevou jsem zaregistrovala, že cestička spojující náš rekreační dům a pláž zela prázdnotou.

Snad bych se neměla zlobit, ale naopak být vděčná, že z celé té svatouškovské trojice se za mnou dovedl zrovna Shane.

„Nemusíš tu se mnou bejt,“ zkusila jsem to znova. Snažila jsem se, aby to znělo klidně – aby ze mě nepromlouvala zloba. „Jen si tu chvíli posedím a zas se vrátím.“

„Hmm.“

Ani se nehnul.

Zhluboka jsem se nadechla. No nic. Zvedla jsem ruku a neobřadně mu ji vecpala do sáčku s brambůrky.

„Hele, poslyš...“ oslovil mě Shane. „Víš, že Dylanovi se vůbec nejednalo o to, že seš tlustá.“

„Vím.“

Další okamžik mlčení.

„Kde jste byli ráno?“ zeptala jsem se bez zájmu.

„Byli jsme lízti.“

Pokývala jsem, a když jsem položila další otázku, překvapeně jsem zaznamenala ve svém vlastním hlase nádech zklamání:

„Proč jste mě nevzali s sebou?“

I jeho jsem zaskočila, protože na mě zamrkal svýma velkýma očima.

„My... netušili, žeš chtěla...“

„Nezeptali jste se.“

„No... jo, ale... Víš co, lezení není jednoduchý a ty nejsi zrovna sportovně zdatná. Jen bys nás zpomalovala a museli bysme na tebe dávat bacha.“

Aspoň byl upřímný.

„A otec si s tebou chtěl promluvit,“ dodal k tomu.

„Ach, ano. Otec.“

Na pohrdání v mém hlase Shane zareagoval zkoumavým pohledem.

„Co ti řekl?“

Kousala jsem se do dolního rtu a přemýšlela, jestli mám vůbec chuť řešit s ním tohle téma.

„Že ho šíleně vzala smrt můj mámy.“

„Ty myslíš, že kecá?“

Pokrčila jsem rameny.

Rozlehlo se nesnesitelné šustění, když Shane zmačkal už vyprázdňený sáček od chipsů do malé kuličky a nacpal si ji pod stehno, aby ji neztratil. Pak si oklepal ruce a odkašlal si. Zdálo se, že má chuť si se mnou povídat, což bylo milé, ale patrně zároveň vůbec nevěděl, jak se do toho pustit.

„Proč jste mi lhali?“ zeptala jsem se a převzala tím iniciativu.

„To myslíš jako kdy?“

„No říkali jste, že náš otec je mrtvej. Dokonce i Will mi to tvrdil.“

Posmutněla jsem. Můj oblíbený bratr, jemuž jsem tolik důvěřoval, mě skutečně obelhal.

„Není to vysloveně tak, že bysme ti kecali, bylo to jen...“ Shane se poškrábal za uchem. „Hele, víš co, zrovna tohle by ti měl otec fakticky říct sám, nemyslíš?“

„Shane, řekni mi to ty, prosím.“

Bratr jen vyfoukl vzduch z pusy, evidentně byl v úzkých.

„Vince ti něco málo o našem byznysu říkal, že jo?“

Pokývala jsem hlavou.

„Co přesně ti řekl?“

Odhadovala jsem, že preferuje, abych mu sama přiznala, kolik přesně toho vím, než aby mi toho sám omylem prozradil příliš.

„Říkal, že máte obecně vzato spoustu různých kšeftů a ne všechny jsou legální,“ odpověděla jsem mu téměř bezmyšlenkovitě.

Shane kývnul.

„No, je to tak. Když s tím totiž začínali náš děda a praděda, nebylo legální nic. Až náš otec se tomu zprotivil a povedlo se mu zlegalizovat většinu z těch kšeftů, ale hrozně tvrdě na tom makal a – – nelíbilo

se to úplně každému. Došlo to tak daleko, že byl nucen nafingovat vlastní smrt. Jinak by teď seděl v base na doživotí.“

„On nafingoval vlastní smrt?“ zopakovala jsem bezduše.

Shane opět popotáhl a otočil se, jako by kontroloval, jestli nás někdo neodposlouchává.

„Všichni si myslí, že je mrtvej, takže není co řešit. Vincent může dělat kšefty s čistým štítem a otec zas nesedí v base. Happyend.“

„A skrejšvá se tady?“

„No, jako v podstatě jo. Skrejšvá se na různých místech. Obvykle na právě takových ostrovech, jako je tenhle. Vždyť kvůli tomu jsme sem letěli, abysme společně strávili trochu času. Nic jiného nám ani nezbejšvá. Do Států se vrátit nemůže. To by bylo příliš riskantní.“

To neznělo úplně jako happyend.

Shane si hrál s pískem. Bylo zřejmé, že se v něm hrabe mnohem raději, než aby opětoval můj pohled.

A já jsem se rozesmála. Zkrátka jsem propukla v smích, tak ryzí a radostný, až Shane, viditelně v rozpacích, pozvedl hlavu. Naopak já jsem se zhroutila do písku a válela se v něm, nepřestávala se řehtat a rukama si zakrývala obličej.

„Tohle nemůže bejt pravda, Shane, řekni, že to byl jen vtíp,“ zachechtala jsem se ještě jednou, načež jsem se vrátila do sedu a během vteřiny opět zvážněla. „Že je to vtíp, Shane? Jako pardon, ale to má bejt nějaký akční film nebo co?“

„Asi už sis všimla, že naše rodina není zrovna obyčejná.“

„No jasně. Začala jsem mít určitý podezření, když mě zhruba před měsícem nějaký chlap málem zastřelil v lese.“

„Sama vidíš, jak reaguješ. Je toho na tebe moc. Proto nemá smysl zasvěcovat tě do dalších věcí,“ řekl Shane, zvedl se a na poslední chvíli zachytil obal od brambůrků, aby jej vítr neodvál. „Pojď, vrátíme se. Za chvíli bude oběd.“

Vstala jsem, ale jenom proto, abych ho doběhla a ujistila se, že slyšel mou odpověď.

„Kdybyste mi hned řekli celou pravdu, tak by pro mě bylo jednodušší si to všechno poskládat dohromady, jenomže vy mi pokaždý poskytnete jen malej kousek navíc a pak se divíte, že reaguju tak, jak reaguju!“ zakřičela jsem, ale on nad tím jen mávnul rukou.

Ačkoli byl Shane příjemnější než Dylan nebo Tony, i tak mě iritoval a dnes jsem si to oficiálně potvrdila. Nedovedla jsem ani patřičně docenit to, že se se mnou podělil o dost zásadní informaci. Takže otec tedy předstíral vlastní smrt. Pomyslela jsem si, že moje rodinná historie je ještě mnohem komplikovanější, než bych si byla schopná představit.

Nebyla možnost vyhnout se obědu, zvlášť po mé předchozí výměně názorů s Dylanem, a tak jsme usedli všichni společně ke stolu. Jedli jsme v klimatizované jídelně, neboť venku se udělalo moc velké horko. Dylan mě rozčiloval tím, že mi neustále pokukoval po talíři. Naštěstí nám k obědu naservírovali vcelku lehký pokrm. Nejvíc mi chutnal pikantní salát s krevetami. Uvědomila jsem si, že během svého pobytu zde jsem zatím pojedla jen včerejší salát, dnešní salát a dvě vafle. Měla jsem drobné výčitky svědomí. Slíbila jsem si, že svému organismu dopřeju něco vydatnějšího k večeři.

U stolu se objevil i otec, ale působil nějak sklíčeně. Kluků se vyptával na různé věci, ale mě nechal na pokoji, i když jsem občas pocítila, že se na mě dívá.

Po obědě se chlapci vyložili na lehátka a chystali se dát si šlofíka. Já se posadila vedle nich a pustila se do čtení knihy. Neexistoval příhodnější okamžik, jak trávit čas s mými bratry, než když takto dosyta najedení ulehli a sladce si po obědě zdřímlí. Byli jako medvídci, kteří když se najedí, jsou náhle vlídnější a nesnaží se už nikoho sežrat.

Zakrátko se však zvedl drobný větřík a já se odebrala do domu, do svého pokoje, abych si něco přehodila přes ramena. Nevrátila

jsem se ale pak už ven, padla jsem totiž do postele a sama usnula. Probrala jsem se o dvě hodiny později, rozkošnický se protáhla a po chvíli jsem pomalu odcupitala do koupelny.

Stále ještě ospalá jsem se rozhodla, že se vrátím na terasu pro knihu. Vyšla jsem na chodbu a protírala si oči. Dveře jednoho z pokojů byly otevřené a já vedená obyčejnou zvědavostí nahlédla dovnitř. Neobvyklá místnost mě ihned uchvátila. Podobala se vlastně mému pokoji, ale byla výrazně větší. První, co mě upoutalo, byl obří balkon, z něhož se otevíral výhled na skály a vnitrozemí ostrova. Bezděky jsem překročila práh, zlákaná neobyčejnou krajinou. Balkonové dveře byly napůl otevřené, usoudila jsem tedy, že nebude problém, když se zajdu mrknout ven.

Ach, pročpak mi tohle ještě nikdo neukázal, pomyslela jsem si. Na širokém a dlouhém balkoně stál krásný zahradní nábytek, patrně nevyužívaný příliš často. Hádala jsem, že jsem se sem dostala přes Camdenův pokoj, v němž jsem si na nízkém stolku všimla popelníku, asi keramického, s několika vykouřenými doutníky. Představovala jsem si, jak sem chodí večer před spaním, v županu, zapaluje si jeden z nich, stoupne si k zábradlí, v tichosti přemítá a kochá se při tom pohledem na skaliska a hustou exotickou vegetaci, která balkon malebně obklopovala.

Vzdychla jsem úžasem. Pokud něco stálo za to, že jsem se tu musela trápit s bratry, pak to byla právě tahle scenérie.

Ukázalo se, že i když se balkon výrazně zužoval, pokračoval podél celé levé části domu. Zaujalo mě to a vydala jsem se po něm dál, abych viděla, jak daleko vede. Doufala jsem, že z něj uvidím i moře. Pokud by se totiž ukázalo, že je to pravda, byla bych ochotná prohlásit, že je to balkon snů.

Krok za krokem jsem postupovala a míjela jedny posuvné dveře za druhými. Balkon zjevně propojoval několik pokojů, a když jsem to zjistila, okamžitě ztratil z mého pohledu kus své atraktivity. Když

jsem si představila, že bych měla mít balkon, na nějž by se dalo vejít i z pokojů mých bratrů, zamrazilo mě.

A pak jsem se zachvěla, protože k mým uším dolehlo něčí tiché zamručení. Zprudka jsem se otočila, ale stále jsem tu byla sama. Vrátila jsem se o krok dozadu a dřív, než jsem se stačila rozmyslet, jsem nahlédla oknem, které jsem právě mījela, dovnitř.

A to byla moje největší chyba, protože ta zvědavost mi přinesla otřes na celý život.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Princezna***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.